

[Korsgaard.]

Derefter vender jeg mig til Venstre — jeg kunde fristes til at sige: mit Broderparti. Venstre er jo svært glad for Valget, og det er godt at være glad, men jeg synes egentlig, ingen synderlig Grund de har dertil. Det vil sige, de har Grund til det ud fra eet Synspunkt, nemlig det, at man troede, det var gaaet forfærdelig daarligt for dem. Saadan set er det jo svært godt, naar man tror det, og det saa ikke gaar saa galt, ja, at det ligefrem viser sig, at man stemmemæssigt har Fremgang. At man faar et Par Mandater mere eller mindre i en kort Periode, interesserer mig ikke saa meget. Det, der interesserer mig mest, er, at Venstres Stemmetal fra sidste Valg rundt regnet er gaaet 17 000 frem. Men er det nu saa svært meget, naar man betænker, at Venstre ved sidste Valg afleverede 90 000 Stemmer? Af disse Stemmer ved man ikke noget om, hvor de 40 000 er gaaet hen, de er i hvert Fald ikke gaaet i Bondepartiet. At det under disse Omstændigheder skulde være saa gevaldigt med disse 17 000 Stemmers Fremgang, synes jeg ikke. Hertil kommer, at Venstre har regnet med — og vel heller ikke regnet helt forkert —, at der var nogle forløbne Konservative, som i Situationen vilde gaa over til dem. Som sagt, alt taget i Betragtning, synes jeg egentlig ikke, der er noget at være alt for glad ved. Vi Konservative har ogsaa prøvet et Katastrofevalg, om end ikke saa udpræget som Venstres Valg i 1935, nemlig Valget i 1929, men ved Valget i 1932 gik vort Stemmetal langt op over Valget forud, ikke over, hvad det var i 1929, men langt over, hvad det var i 1924 — jeg tror endda ogsaa over, hvad det var i 1926, som var et udpræget Konjunkturvalg for de Konservative.

Jeg maa altsaa sige, at faktisk var Valget ikke noget særligt godt Valg for Venstre. Jeg haaber, det gaar dem bedre næste Gang, og at det virkelig vil vise sig, at de har en betydelig Reserve i Bondepartiet, at de med andre Ord efterhaanden maa opspise dem — og saa gaar jeg over til mit eget Parti.

Her maa jeg jo sige, at vi laa ikke særlig rart i det. I 1935 troede mange af os, at vi skulde have et gevaldigt Valg. Det fik vi ikke. I 1939 var der ikke saa faa af os, der var meget bange, der var ogsaa nogle Stykker, der var bange for at miste deres eget Mandat, men det gik jo helt anderledes. Stemmemæssigt gik vi ikke engang tilbage, men positivt frem. Dette er for mig et Bevis paa — noget, som det kan

være godt at tænke paa for yngre Mennesker —, at vi herinde og Pressen ikke aner noget om, hvilket Resultat et Valg vil faa.

Formanden: Taletiden er udløbet.

Korsgaard: Jeg troede, jeg havde faaet Dispensation.

Formanden: Der er ikke Raad til Godgørenhed.

Korsgaard: Det maa jeg rigtignok beklage; jeg maa have Lov til her at sige, at mit Partis Formand sagde, at Formanden havde givet mig forøget Taletid. I modsat Fald vilde jeg have anlagt min Tale, saa den havde faaet en Slutning. Jeg maa sige, det er en meget haardhændet Behandling.

Formanden: Jeg kan ikke diskutere med den ærede Taler, men jeg finder Anledning til at bekræfte, at det er rigtigt, at der er rettet en Anmodning til mig fra den ærede Talers Gruppeformand om Dispensation fra Taletiden med den Begrundelse, at det ærede Medlem var Partiets finansielle Ordfører. Men Forudsætningen er ganske bortfaldet, idet det ærede Medlem slet ikke har beskæftiget sig med det finansielle, men med Stenografer og forskellige andre Ting, hvad jeg i øvrigt ikke skal blande mig i — men Taletiden er udløbet.

Hans Pinstrup: Der er af Ministeren for offentlige Arbejder vist betydelig Interesse for flere af de nordjyske Havnespørgsmaal, og jeg benytter Lejligheden til at takke Ministeren for denne Forstaaelse og for Bevillingerne til den store Udvidelse af Østerby Havn paa Læsø, en Udvidelse, der utvivlsomt frem i Tiden vil blive af den største Betydning og til megen Fremgang for Fiskerne og mange af Øens næringsdrevende. Dernæst vil jeg rette en Tak for Bevillingerne til Asaa Havn, der gennem de senere Aar har kæmpet med ganske særlige Vanskeligheder. For Medvirkning til Bevillingen til disse to Havnes Udvidelse og Istandsættelse bringer jeg Ministeren min uforbeholdne Tak.

Men jeg har dernæst et andet Havnespørgsmaal, hvor en hurtig Afgørelse er meget paakrævet. Ministeriet modtog den 20. April i Aar en Ansøgning fra Voersaa Fiskeriforening om et Statstilskud paa 8 000 Kr. til Reparation af Havnemolerne. Reparationen er anslaaet til at ville andrage 16 000 Kr. Deraf har Kommunalbestyrelsen enstemmigt bevilget 4 000 Kr., og